

היה זה נאום גאלה ביותר, מספר שישקלי הגנרל הצרפתי החל מחלק מחמור את לעצמו ולקצינים הצרפתים, המשרתים הרחק ממולדתם. פתאום, בדברו על סוריה והסורים, הזכיר את המילה פראים. שישקלי חם המזג לא יכול היה להתאפק, הוא קפץ ממקומו, בקצה השני של השולחן, ובתנופה אחת השליך צלחת ירקות, שעמדה לפניו, על ראש הגנרל הנדהם.

אחרי כן קפץ לאחור, שלף את אקדחו וצעק להם: «אם אתם קוראים לנו פראים, אז נהיה פראים באמת!» הוא ירה כדור באוויר ועזב את המקום.

יחסי ציבור

מאז נסתיימו הקרבות בארץ-ישראל, למדו הסורים עקרון חשוב מאד: מה רב הוא ערך התעמולה. קול היריות, שגורו בחולה ובאל-חמה, הדהד בכל רחבי העולם, — בנימה פרו-סורית.

בו בזמן שישראל הסתפקה בתלונות לוועדת שביחת הנסק, ולוועדת הבטחון של א"י, הפעילו הסורים רשת תעמולה חזקה ביותר, שהעמידה את המאורעות על הגבולות באור הנוח ביותר לדעותיהם הם. הם הזמינו עיתונאים ערביים וזרים, סיפקו להם תחבורה לכל מקום, שחפצו לבקר בו, ונתנו להם אפשרות לראיין את כל המפקדים והמדינאים, החל מארבי שישקלי וראש הממך שלה, וכלה בטוראי הנמוך. העיתונאים, כמובן, נתרשמו מן היחס הזה, והסיקו את המסקנה, שלאנשים המרשים להם חופש פעולה כזה, אין מה להעלים. ובמקום להשתדל ולהתעמק בחקירת המצב, הציפו את עתו גות העולם במה שמענו מפי הסורים עצמם — כנוסחה מוסמכת של כל מה שקרה.

«שתוק!» אחד העיתונאים האלה — מצרי — פרסם מאמר ארוך, שבו הוא מתאר את יחס השלטונות אליו, מן הרגע הראשון, כאשר נתקבל לראיון ע"י נאום אליקודסי, ראש המשלה. והוא מתאר את האווירה החגיגית ברחובות דמשק, בשעה שמכונניות עמסות חיילים חמושים עברו בדרך לחזית החולה. משני צדי הרחובות הצטופף קהל נלהב, שהריע לכבוד הצבא, וממרפסות הבתים המטירו הנשים פרחים על החיילים. מבחינה אסטטית לא היה כל צורך להעביר חיילים אלה דרך העיר, אולם כאמצעי תעמור לה היה זה צעד מעשי ביותר מצד השלטונות.

ביחוד, מפני שאירע בדיוק בזמן שהמש" בר הממשלתי שרר עדיין.

מדמשק יצא לאזור אל חמה, יחד עם קבוצת עיתונאים אי-רופאים ואמריקאים. שם סופר להם על רצון הסורים בשלום, ועל תוקפנותם של הישראלים.

הם רצו להעמיד את הצבא הסורי והי-עולם כולו בפני עובדה מוגמרת. ני-ציגם אחר בשעתים לישבת ועדת שבי-תת הנשק, כדי לתת זמן לצבא הישראלי לפלוש לכפרים הער-ביים בשטח המפורז. אולם כאשר נוכח ל-דעה, כי הצבא הסו-רי עומד איתן על משמרתו, וכי נהרגו

שבעה שוטרים ישראליים, התרגז והחל מאשים את הקולונל בוסאבי הצרפתי, יושב ראש הוועדה הסורית-ישראלית, בהפליה לטובת הסורים. «כאשר רצה הקולונל בוסאבי להשיב» מספר העיתונאי המצרי, «צעק עליו הציני הישראלי: שתוק! דע מי אתה, ומה אתה אומר!»

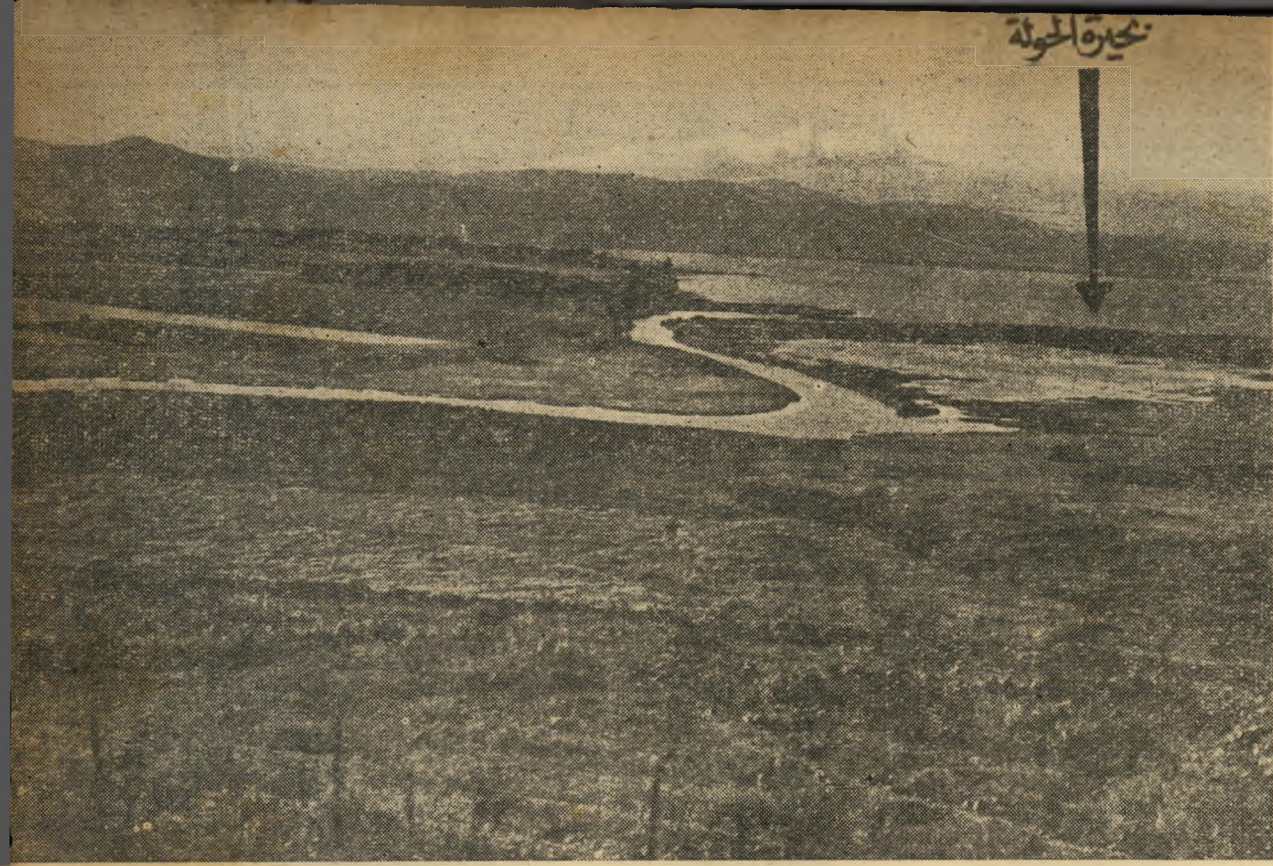
פרסומים מסוג זה השפיעו על דעת הקהל בעולם, ועוררו את האו"ם לעמדה, האוהדת לסורים. אך המצב הנוכחי אינו רק תוצאה של פעילות סורית בשטח יחסיהם הציבוריים ותעמולתם המוצלחת, ישראל עצמה סייעה להם בשיתקתה.

מצרים

שחר חדש

במשך כמה שבועות הביאו בלשים חובי רות קטנות למשרד המפקח הפוליטי של משטרת קהיר. שם התוברת: «שחר חדש לעם המצרי». המוציאים לאור: המפלגה הקומוניסטית המצרית.

בתוברות מפרטת המפלגה (הבלתי-חוקית) את מטרותיה ואת תכניתה. בראש וראשונה יש להשיג עצמאות מלאה, פיגוי כוחות האימפריאליזם והצטרפות לברית המועצות במאבק על השלום. לדוגמה מעמידים הקומוניסטים המצריים את הרפובליקה הסינית העממית, שידעה ללחום באימפריאליסטים הזרים, ולהשתחרר מעול שלטונם.



אזור הקרבות כפי שהוא נראה מן העבר השני של הגבול — יסוד המערה וחזרתה — מתצולם אוויר



פצצה תבערה ישראלית נפלה במקום הזה והרסה צריפון קטן



תחנת המשטרה שידדה אירעה התנגשות הצבא הפורו בשוטרים הישראליים (למעלה). למטה: סיור בחזית, שנערך ע"י הסורים לעתונאים הזרים



לכשיושג חופש זה, יפנו השלטונות (הקר-מוניסטיים) לעניני פנים. כל האחוות הגדו-לות תוחרמנה, והאדמה תחולק בין הפלחים העניים. צבא עממי חזק יוקם, כדי להגן על שלום המרחב ויבטיח את עצמאותו. ואשר לארץ-ישראל: יבוטל הכיבוש המצרי האימי-פריאליסטי בדרום הארץ והירדני במזרח, ותוקם מדינה פלסטינאית עצמאית, ללא התערבות מצד המדינות השכנות.

החברות החלו נערמות על שולחנו של המפקח, ובכל יום נוספו חוברות נוספות, שהוחרמו ע"י המש" טרה בחיפושים, שני ערכו בבתים פרטיים ובמועדונים, או נמ-צאו אצל אנשים חשו-דים. אך שום פעולה לא הצליחה להפסיק את הופעת החוברות. נערכו חיפושים בכל בתי הדפוס, הורחבה הצנזורה על משלוחי הדואר — אך ללא הועיל.

עד אשר, השבוע, בחיפוש פתע שנערך בבתי-בושת, נמצאה מכונת הדפסה במר-חף, ברובע מפקוק. יחד עם המכונה נמ-צאו חבילות רבות של חוברות. בעל ה-בית, שנערך ע"י ה-משטרה, לא האמין למראה עיניו. «הש-כרתי את המרתף ל-שני סטודנטים מאל-אזהר», הוא העיד, «הם אמרו, שהם מדפי-סים כאן חוברות על עניני דת וקטעים מן הקוראן הקדוש».

שני הסטודנטים, הוא אמר, היו רגילים לבקר מדי ערב במקום, כשחבילות עבות מתחת לזרועותיהם. כאשר שאל אותם מה נמצא בחבילות, ענו כי אלה כתבי הקודש, שמהם העתיקו את החוברות.

הוא נתן תאור מדויק של שני הסטודנטים, והמשטרה החלה לחפש אותם. ראשת פנתה לאוניברסיטה אל-אזהר. המנהל, שנדהם מג-לויי המשטרה, פקד לכנס את כל הסטודנטים. השוטרים עצרו 38 מביניהם, שמראם התאים לתיאורי בעל הבית. אולם משהובאו לפניו, אמר שאף אחד מהם אינו האיש שאותו מח-פשת המשטרה. יתר על כן, איש מבין העצו-רים לא היה יכול לעזור בחיפושים אחרי האנשים הדומים לו והחיפושים נמשכו.

בכל פעם שהמשטרה עצרה אדם, אשר נראה כחשוד בקומוניזם, או אשר דמה דמיון כלשהו לתיאור בעל הבית, קראה להלו לבוא ולזהות אותו. יחד עמו באו כל פעם שני שוטרים מזוינים — כי הנכבד הזה הושב בבית-סוהר, עד אשר יימצאו מדפיסי החוב-רות.

— (*) האוניברסיטה הדתית בקהיר, המרכז הרוחני של האיטלאם.